

Жељка Гавриловић

ДАВАЙ, ГРИША, ДАВАЙ!

Ја, Шумска, Пунокрвна, Тиха Дивљина, Вихорова Невеста – у зору, босонога, берем коприве и зеље, мокро и росно, улазећи у шуму све дубље и дубље.

Мој је стан пропланак, мален и са свих страна заклоњен густом шумом. Ту само Сунчево око допире и, ето, оно ће ме гледати разодевену и расплесану, по ритму песме коју чујем изнутра и која ми разгорева сва чула.

Давай, Гриша, давай!

Смиљ је већ код својих кошница, ван света и ван времена, са својом правом породицом. Никада га нисам питала, јер сам слутила да зна име сваке пчеле и да са Матицом пажљиво припрема савршенство живота, њеног и његовог. Мислим да је волео Матицу као што мушкарац воли жену, из непојмљивих душевих дубина, далеко од свега телесног.

Медведь и пчелка

На столу се пуши мирисна кукурузна каша са зељем и копривом. Ево и Смиља са земљаном чинијом пуном овчијег киселог млека.

Гледа ме милујуће док доручкујемо у тишини. Природа зуји, бруји, цвркуће, шуми лишће, расхлађује нас лахор који од времена до времена донесе и понеки листић на сто.

Ми смо одувек заједно. Само што Смиљ има плаве, а ја браон очи.

Када нам је живот прецизно учртао тачку сусрета, знала сам да је то заувек.

А Смиљ је са собом, као залог за вечност, довео расног белог коња коме сам одмах наденула име Жењка Бутов. Казало ми се само.

(Давай, Гриша, давай!)

Јахала сам неоседланог Жењуку, сваки дан, свако преподне, и за врелих лета, и по вејавици, и по дажду, и у свакој прилици и неприлици. Некада поспаном прислоњена грудима на његова леђа у спором касу, некада усправна и одлучна, чврсто га бутинама стежући преко слабина, а некада махнито, дивље, опасно и неприсебно. Умела сам да га разиграм, расплешем, да га ознојим, прегрејем, а онда сам и ја бивала прегрејана, ознојена, врела и опасна.

Быстрее, быстрее, я горю!

На ивици шуме, мрк и прав као јаблан стоји Гриша. Жењка и даље силовито галопира, али без мене.

Ја већ трчим према Гриши, а он к мени.

Грлимо се као Први пут, као Увек.

Не знам колико ћу живети, али тој Глади нећу наћи име.

Давай, Гриша, давай!

Предвече бледе звезде уносе мир у моју душу.

Моје су мисли једноставне.

Могла бих рећи да је то срећа.